

Sygn. akt **II AKa 142/12**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 sierpnia 2012 r.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie, II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSA Andrzej Olszewski
Sędziowie:	SA Andrzej Mania (spr.) SA Bogumiła Metecka-Draus
Protokolant:	St. sekr. sądowy Anita Jagielska

przy udziale Prokuratora Prokuratury Apelacyjnej Bogusławy Zapaśnik

po rozpoznaniu w dniu 23 sierpnia 2012 r. sprawy

R. M.

o odszkodowanie i zadośćuczynienie za niesłuszne tymczasowe aresztowanie

z powodu apelacji wniesionej przez pełnomocnika wnioskodawcy

od wyroku Sądu Okręgowego w Gorzowie Wlkp.

z dnia 14 maja 2012 r. sygn. akt II Ko 206/12

I. zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy, uznając apelację pełnomocnika wnioskodawcy za oczywiście bezzasadną,

II. wydatkami postępowania odwoławczego obciąża Skarb Państwa.

Sygn. akt: **II AKa 142/12**

Uzasadnienie:

Sąd Okręgowy w Gorzowie Wlkp. wyrokiem z dnia 14 maja 2012r., sygn. akt II Ko 206/12 oddalił wniosek R. M. o zadośćuczynienie za niesłuszne tymczasowe aresztowanie. W uzasadnieniu stwierdził, że zgodnie z normą art. 552 § 4 k.p.k. zadośćuczynienie za doznaną krzywdę przysługuje w wypadku niewątpliwie niesłusznego tymczasowego aresztowania lub zatrzymania. Zatrzymanie i tymczasowe aresztowanie R. M. nie było niesłuszne. Śledztwo w sprawie czynu z art. 197 § 1 k.k. zostało wszczęte w dniu 23 czerwca 2009r. Postanowienie o przedstawieniu mu zarzutów wydano w dniu 31 sierpnia 2009r. R. M. przebywał wówczas na wolności, gdyż Sąd Okręgowy w Gorzowie Wlkp. udzielił mu przerwy w odbywaniu kary pozbawienia wolności, do dnia 21 lipca 2009r. Bezprawnie więc R. M. nie powrócił z przerwy, co skutkowało przestawieniem mu zarzutu z art. 242 § 3 k.k. W dniu 24 listopada 2009r. Sąd Rejonowy w Gorzowie Wlkp. zastosował wobec niego tymczasowe aresztowanie na okres 14 dni od dnia zatrzymania właśnie z uwagi na fakt ukrywania się R. M. przed organami wymiaru sprawiedliwości. W treści postanowienia wskazano, iż stoi on nie tylko pod zarzutem popełnienia przestępstwa z art. 197 § 1 k.k., ale i czynu z art. 242 § 3

k.k. Zarządzono poszukiwania listem gończym. Wobec tego brak jakichkolwiek podstaw, aby twierdzić, że w sytuacji procesowej R. M. zastosowane tymczasowe aresztowanie było niewątpliwie niesłuszne. Środek ten był konieczny, aby wykonać z udziałem podejrzanego wówczas R. M. niezbędne czynności procesowe. Nie bez znaczenia jest okoliczność, iż R. M. został zatrzymany dopiero kilka miesięcy później, bo w dniu 10 sierpnia 2010r. Pogląd taki jest zgodny z ugruntowanym orzecnictwem Sądu Najwyższego i sądów apelacyjnych, które stoją na stanowisku, iż wykluczona jest możliwość uznania tymczasowego aresztowania za niewątpliwie niesłuszne, gdy podejrzany się ukrywa i uporczywie nie stawia na wezwania unikając wykonania czynności procesowych (por. wyrok SA w Katowicach z 04 grudnia 2003r. w sprawie II AKa 341/03, opubl. LEX nr 120370).

Okolicznością bezsporną w sprawie jest też, iż wobec R. M. stosowano tymczasowe aresztowanie od dnia 10 sierpnia 2010r. do dnia 14 lipca 2011r. Ale okres ten w całości został wnioskodawcy zaliczony na poczet kary pozbawienia wolności orzeczonej wcześniej. Jak bowiem wynika z dokumentacji zgromadzonej w aktach osobowych Zakładu Karnego w K. okres od 10 sierpnia 2010r. do 23 maja 2011r. został mu zaliczony na poczet kary z wyroku Sądu Rejonowego w Żaganiu w sprawie II K 377/11, zaś okres od 23 maja 2011r. do 13 września 2011r. – na poczet kary z wyroku Sądu Rejonowego w Żarach w sprawie II K 912/07. Zaliczenia te, w ocenie Sądu Okręgowego, wykluczają też możliwość zasądzenia na rzecz R. M. zadośćuczynienia. Doszło bowiem do zrekompensowania R. M. faktu pozbawienia wolności poprzez zaliczenie okresu tymczasowego aresztowania na poczet orzeczonych kar pozbawienia wolności w innych sprawach (por. postanowienie SN z 15 listopada 2007 r., sygn. akt IV KK 82/07 opubl. OSNwSK 2007/1/2610, wyrok SA we Wrocławiu z 30 kwietnia 2008 r., sygn. akt II AKa 83/08, opubl. w LEX nr 399227, wyroki SA w Lublinie z dnia 14 grudnia 2006 r., sygn. akt II AKa 264/06, opubl. LEX nr 314665 i z dnia 25 listopada 2009 r., sygn. akt II AKa 223/09, opubl. LEX nr 560534). Do tego R. M. przebywając w zakładzie karnym jako osoba tymczasowo aresztowana pod zarzutem czynu z art. 197 § 1 k.k. nie doznał z tego tylko powodu jakiegokolwiek krzywdy. Przeciwnie twierdzenia wnioskodawcy nie zasługują na wiarę. Nie znajdują bowiem żadnego potwierdzenia faktycznego. Sąd dokonał analizy akt osobowych z zakładu karnego, z których wynika, że R. M. prezentował prawidłową postawę w trakcie osadzenia, nie był karany dyscyplinarnie, a jedynie nagradzany. Przebywał w zakładzie karnym nie po raz pierwszy, został zakwalifikowany do zakładu dla recydywistów. Podczas pobytu był wysłuchiwany przez wychowawcę wielokrotnie i nigdy (wbrew temu co zeznał na rozprawie k. 54) nie zgłaszał jakiegokolwiek problemów związanych ze złym traktowaniem go przez współosadzonych. Korzystał ponadto z przepisów regulaminu wykonywania kary pozbawienia wolności. Okres osadzenia wykorzystał dla podniesienia kwalifikacji zawodowych, uczestnicząc w kursach budowlanym oraz aktywnego poszukiwania pracy. Podniósł też okoliczność nieuczestniczenia w pogrzebie matki, jednak, jak wynika z akt osobowych, w uroczystości tej nie brał udziału z własnej woli. Trudno jednocześnie uznać za zasadny argument, że wnioskodawca nie mógł korzystać z przerw oraz nie był zatrudniany z powodu tymczasowego aresztowania. Z pewnością bowiem nie uzyskałby przerwy w karze, skoro wcześniej nadużył zaufania i nie powrócił z przerwy. Zaś brak zatrudnienia to okoliczność obiektywna, nie związana z faktem aresztowania.

Apelację od powyższego wyroku wywiodła pełnomocnik wnioskodawcy. Zarzuciła:

1. obrazę przepisów postępowania karnego, a mianowicie art. 552 § 4 k.p.k. w zw. z art. 552 § 1 k.p.k. poprzez jego nie zastosowanie wyrażające się w przyjęciu, iż w przedmiotowej sprawie nie zachodzą przesłanki przemawiające za przyjęciem oczywiście niesłusznego tymczasowego aresztowania, podczas gdy prawidłowa analiza stanu faktycznego prowadzi do wniosków odmiennych;
2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku mający wpływ na jego treść, wyrażający się w przyjęciu, że w przedmiotowej sprawie nie zachodzą przesłanki przemawiające za przyjęciem oczywiście niesłusznego tymczasowego aresztowania, a nadto, iż w związku ze stosowaniem tymczasowego aresztowania wnioskodawca nie doznał żadnej krzywdy, podczas gdy prawidłowa analiza stanu faktycznego prowadzi do wniosków odmiennych.

Podnosząc powyższe skarżąca wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku i przyznanie R. M. zadośćuczynienia w kwocie 80.000 zł za niesłuszne tymczasowe aresztowanie, ewentualnie uchylenie wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja pełnomocnika wnioskodawcy jest oczywiście bezzasadna. Zasadą jest bowiem, że odszkodowanie bądź zadośćuczynienie za niewątpliwie niesłuszne tymczasowe aresztowanie – na podstawie art. 552 § 4 k.p.k. – należy się nie z powodu wydania postanowienia o tymczasowym aresztowaniu, ale z powodu jego wykonania, a co praktycznie oznacza, że to właśnie na jego podstawie wnioskodawca musi być pozbawiony wolności, oczywiście pod warunkiem, że owe tymczasowe aresztowanie było niewątpliwie niesłuszne. Taka jest wykładnia historyczna, systemowa oraz gramatyczna przywołanego wyżej przepisu. Art. 552 § 4 k.p.k. musi być bowiem wykładany zgodnie z § 1 tegoż artykułu (zob. uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 24 czerwca 1994r., sygn. I KZP 14/94, OSNKW 1994/7-8/43). Przesłanka wykonania w przypadku wnioskodawcy nie jest zaś spełniona. Wobec R. M. w sprawie II K 746/11 (d. II K 2125/10) Sądu Rejonowego w Gorzowie Wlkp. w okresie od dnia 10 sierpnia 2010r. do dnia 14 lipca 2011r. stosowano wprawdzie tymczasowe aresztowanie, niemniej jednak go nie wykonywano, a to dlatego, że – jak wynika ze znajdującego się w jego aktach osobowych pisma Komendy Powiatowej Policji w K. z dnia 11.08.2010r. – zatrzymanie i osadzenie R. M. w Areszcie Śledczym w K. nastąpiło na mocy postanowienia Sądu Rejonowego w Żaganiu z dnia 24 listopada 2009r., sygn. II K 144/09. W konsekwencji wnioskodawca pozostawał też do dyspozycji tego Sądu, zaś zastosowany w sprawie II K 2125/10 Sądu Rejonowego w Gorzowie Wlkp. areszt miał – umownie określając – charakter jedynie nakładczy. Jako podstawa pozbawienia wnioskodawcy wolności pozostawał bowiem praktycznie w zawieszeniu. Do wykonania mógł zaś zostać wprowadzony jedynie w sytuacji, gdyby w sprawie Sądu Rejonowego w Żaganiu tymczasowe aresztowanie zostało uchylone bezwarunkowo. Wówczas to dopiero zmaterializowałby się jako podstawa prawna faktycznego pozbawienia wnioskodawcy wolności. Nic takiego nie miało jednak miejsca. W konsekwencji tego – Sąd Rejonowy w Gorzowie Wlkp. w uwzględnieniu wniosku Zastępcy Dyrektora Zakładu Karnego w G., z dnia 11 marca 2011r., sygn.(...) (k. 534: „osadzony przebywa w jednostce penitencjarnej od 10.08.2010r. do sprawy SR Żary, II K 64/06”) zmuszony był – postanowieniem z dnia 5 kwietnia 2011r., sygn. II K 2125/10 – de facto uchylić zawarte w wyroku i oparte o art. 63 § 1 k.k. rozstrzygnięcie i nie zaliczyć wnioskodawcy powyższego okresu na poczet kary pozbawienia wolności orzeczonej w sprawie II K 2125/10 (k. 535). Już choćby z tego powodu słusznie Sąd Okręgowy w Gorzowie Wlkp. wniosek pełnomocnika R. M. o zadośćuczynienie za stosowanie względem niego tymczasowego aresztowania oddalił. Na marginesie układ faktyczno-prawny sprawy oznacza, że wnioskodawca we wniosku domaga się zadośćuczynienia za to, że w sprawie II K 2125/10 został mu przedstawiony zarzut popełnienia przestępstwa z art. 197 § 1 k.k., od którego to zarzutu został następnie uniewinniony. W takim układzie droga procesu opartego o przepisy kodeksu postępowania karnego jest jednak niedopuszczalna.

Przyjmując natomiast, że tymczasowe aresztowanie w sprawie II K 741/11 (d. II K 2125/10) było jednak do R. M. wykonywane, to stwierdzić zarazem należy, że w takiej sytuacji rozstrzygnięcie sądu I instancji w jego warstwie merytorycznej także zasługuje na pełną aprobatę. Jak bowiem słusznie zauważa to sąd I instancji zaliczenie okresu tymczasowego aresztowania na poczet kary pozbawienia wolności, a taka sytuacja wystąpiła w przypadku R. M., wyklucza możliwość skutecznego wystąpienia z roszczeniem o odszkodowanie i zadośćuczynienie na podstawie przepisów rozdziału 58 kodeksu postępowania karnego i tym samym zasądzenia na jego rzeczżądanego zadośćuczynienia. Z dokumentacji zgromadzonej w jego aktach osobowych wynika bowiem, że okres od 10 sierpnia 2010r. do 23 maja 2011r. został wnioskodawcy zaliczony na poczet kary orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Żaganiu w sprawie II K 377/11, zaś okres od 23 maja 2011r. do 13 września 2011r. – na poczet kary orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Żarach w sprawie II K 912/07. W takim wypadku rekompensata miała charakter niemajątkowy. Ustawodawca nie stworzył zaś podstawy prawnej, ani nie ustanowił żadnych reguł określających sposób uwzględnienia – dla obliczenia wysokości odszkodowania – faktu zaliczenia okresu tymczasowego aresztowania na poczet orzeczonej kary. Przemawia to za tym, że – poza samym zaliczeniem – ustawodawca nie przewidział możliwości uzupełniającej rekompensaty w innej postaci (zob. m.in. postanowienie SN z dnia 15.11.2007r., sygn. IV KK 82/07, OSNwSK 2007/1/2610).

Na tym należałoby poprzestać, niemniej jednak dla wyczerpania tematu Sąd Apelacyjny pozwala sobie w tym miejscu przywołać dodatkowo stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone w wyroku z dnia 17.01.2002r., sygn. II KKN 382/99, LEX nr 53017, które respektuje, a mianowicie, że prawomocne uniewinnienie w zasadzie zawsze staje się „podstawą ustalenia, że wcześniej stosowane tymczasowe aresztowanie było niewątpliwie niesłuszne, i to bez względu na to, czy jego podstawą będzie pewne stwierdzenie, że przestępstwa w ogóle nie popełniono, albo że popełnił je kto inny, czy też stało się tak dlatego, że nie zdołano zebrać dostatecznych dowodów winy, a nawet wówczas, gdy zastosowanie miała reguła określona w art. 5 § 2 k.p.k.”. Chodzi przy tym oczywiście, a co Sąd Apelacyjny pozwala sobie podkreślić, o uniewinnienie (rozstrzygnięcie) końcowe, ostateczne, całościowe a nie o uniewinnienie częściowe. Na decyzję kończącą postępowanie, rzutuującą na legalność i zasadność stosowanego środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania, w konkretnej sprawie może się bowiem składać wiele jednostkowych, a zarazem bardzo różnorodnych decyzji procesowych. W konsekwencji, przy wielości zarzutów, tymczasowe aresztowanie musi być oceniane tak przez wnioskodawcę jak i przez sąd przez pryzmat sumy podjętych co do wszystkich zarzutów rozstrzygnięć. Oparcie zaś żądania jedynie na częściowym rozstrzygnięciu nie uprawnia do naprawienia szkody i zadośćuczynienia. Nie ma ono bowiem oparcia w art. 552 § 4 k.p.k. W postępowaniu o odszkodowanie prowadzonym na podstawie przepisów rozdziału 58 k.p.k. mamy przy tym niewątpliwie do czynienia z roszczeniem o charakterze cywilnoprawnym i tzw. rozłożeniem ciężaru dowodu pomiędzy wnioskodawcą (poszkodowanym) a organem sądowym. „W związku z tym – jak wyraził to Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 4.11.2004r., sygn. WK 19/04, OSNwSK 2004/1/2011 – na tle regulacji wyrażonej w art. 6 k.c. poszkodowany powinien udowodnić podstawę jak i wysokość zgłoszonego roszczenia. Z kolei sąd rozpoznający wniosek o odszkodowanie zgodnie z treścią art. 2 § 2 k.p.k. powinien w procedowaniu dążyć do tego, ażeby podstawę rozstrzygnięcia stanowiły prawdziwe ustalenia faktyczne”. Jest to zaś szczególnie istotne w sprawie karnej, w której tak jak w rozważanej na końcowe rozstrzygnięcie składa się nie tylko przywołany przez wnioskodawcę w podstawie żądania wyrok uniewinniający Sądu Okręgowego w Gorzowie Wlkp. z dnia 3 kwietnia 2012r., sygn. IV Ka 149/12, ale i wyrok Sądu Rejonowego w Gorzowie Wlkp. z dnia 1 marca 2011r., sygn. II K 2125/10, którym R. M. skazano za przestępstwo z art. 242 § 3 k.k. na karę 4 miesięcy pozbawienia wolności i które to skazanie Sąd Okręgowy w Gorzowie Wlkp. wyrokiem z dnia 17 czerwca 2011r., sygn. IV Ka 291/11 utrzymał w mocy. Zważywszy, że postępowanie o odszkodowanie za niewątpliwie niesłuszne tymczasowe aresztowanie, zgodnie z zasadą skargowości (art. 14 § 1 k.p.k.) wszczyna złożenie przez uprawniony podmiot wniosku (pozwu), powoduje to, że to wnioskodawca „winien wyraźnie sprecyzować żądanie nie tylko pod względem podmiotowym, ale także przedmiotowym”, czym wskazuje jakiego rozstrzygnięcia oczekuje, a co jest równoznaczne z określeniem granic rozpatrywania sprawy przez sąd. Później w procesie zachowuje wprowadzić prawo modyfikowania swojego żądania, „niemniej jednak, dopóki tego nie uczyni, sąd nie może wyrokować co do przedmiotu nie objętego żądaniem (art. 321 § 1 k.p.c.)” (zob. postanowienie SN z dnia 27.09.2000r., sygn. V CKN 1099/00, LEX nr 532132). Powyższe związanie jest wyrazem obowiązywania w postępowaniu cywilnym zasady dyspozytywności, zgodnie, z którą to powód (wnioskodawca) decyduje nie tylko o wszczęciu postępowania, ale także o zakresie rozstrzygnięcia sprawy przez sąd. W związku z tym, co do zasady przyjmuje się, że dopuszczalne jest jedynie zasądzenie roszczenia wynikającego z faktów przytoczonych przez powoda. Sąd nie może zatem orzekać co do przedmiotu (faktu), który nie był objęty żądaniem. Nie może też w konsekwencji uwzględnić roszczenia w oparciu o inną podstawę faktyczną niż ta wskazana we wniosku (zob. wyrok SN z dnia 15.10.2010r., III UK 20/10, LEX nr 694242). Po myśli art. 321 § 1 k.p.c. sąd także i w postępowaniu opartym na przepisie art. 552 § 4 k.p.k. ma w konsekwencji obowiązek orzec negatywnie lub pozytywnie o żądaniu w kształcie nadanym przez powoda (wnioskodawcę). Na gruncie rozważanej sprawy oznacza to, że wniosek pełnomocnika wnioskodawcy z dnia 13 kwietnia 2012r. powinien zostać oddalony. Wnioskodawca (jego pełnomocnik) jako podstawę faktyczną swego żądania wskazał jedynie wyrok Sądu Okręgowego w Gorzowie Wlkp. z dnia 3 kwietnia 2012r., sygn. IV Ka 149/12 i z niego to jedynie wywodzi, że wnioskodawca doznał dolegliwość, której nie powinien być doznać. W tak nadanym kształcie jego żądanie nie ma zatem, o czym już wspomniano wyżej, oparcia w treści art. 552 § 4 k.p.k. Na jego podstawie nie istnieje bowiem, a co podkreślić należy, prawna możliwość dochodzenia roszczeń z rozdziału 58 k.p.k. w oparciu jedynie o częściowe rozstrzygnięcie w sprawie karnej i to nawet, jeśli jest to wyrok uniewinniający. Na etapie zaś postępowania odwoławczego – z uwagi z kolei na treść art. 383 k.p.c. – niedopuszczalne jest z kolei rozszerzenie żądania wniosku ani występowania z nowymi roszczeniami. W konsekwencji nie istnieje już możliwość przywołania prawidłowej podstawy faktycznej żądania.

Oparcie zaś „wyroku na podstawie faktycznej niepowołanej przez powoda, jak wyraził to Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 18.03.2005r., sygn. II SK 556/04, OSNC 2006/238, jest orzeczeniem ponad żądanie w rozumieniu art. 321 k.p.c.”. W konsekwencji to także – zdaniem Sądu Apelacyjnego – wyklucza możliwość zadośćuczynienia żądaniu i czyni kontestowane rozstrzygnięcie Sądu Okręgowego w Gorzowie Wlkp. oczywiście zasadnym.

Na zakończenie Sąd Apelacyjny, konstatuje już, że nawet, jeśli nie podzieli się poglądów prawnych, leżących u podstaw wyrażonych wyżej stanowisk, to, z przyczyn rzeczowo wyłuszczonych w uzasadnieniu wyroku sądu I instancji, a których w tym miejscu nie ma już potrzeby powtarzać, wyrok oddalający żądanie zasądzenia odszkodowania także zasługuje na aprobatę. W realiach sprawy tymczasowego aresztowania R. M. nie sposób bowiem uznać za niewątpliwie niesłuszne w rozumieniu art. 552 § 4 k.p.k. Odpowiedzialność Skarbu Państwa z tytułu niewątpliwie niesłusznego tymczasowego aresztowania (art. 552 § 4 k.p.k.), jak wyraził to Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 15 września 1999r., sygn. I KZP 27/99, OSNKW 1999 z. 11 – 12, poz. 72, opiera się na zasadzie ryzyka. Niewątpliwie niesłusznym, w rozumieniu art. 552 § 4 k.p.k., jest jednak jedynie takie tymczasowe aresztowanie, które było stosowane z obrazą przepisów rozdziału 28 k.p.k. oraz tymczasowe aresztowanie oskarżonego (podejrzanego), powodujące dolegliwość, której wnioskodawca nie powinien doznać, w świetle całokształtu okoliczności ustalonych w sprawie, a w szczególności, prawomocnego jej rozstrzygnięcia, oczywiście, o ile nie wystąpiły przesłanki skutkujące brakiem odpowiedzialności Skarbu Państwa przewidziane w art. 552 § 4 k.p.k. a contrario oraz w art. 553 § 1 i 3 k.p.k. Oparcie odpowiedzialności odszkodowawczej Skarbu Państwa za tymczasowe aresztowanie na zasadzie ryzyka nie ma bowiem charakteru bezwarunkowego. W przypadku każdego żądania odszkodowania / zadośćuczynienia (zasądzenia) koniecznym jest zatem wykazanie przez wnioskodawcę (sąd), że w sprawie nie wystąpiły przesłanki uwalniające Skarb Państwa od odpowiedzialności odszkodowawczej (zob. wyrok SA w Szczecinie z dnia 19.11.2009r., sygn. II AKa 120/09, Biul. SASz 2011/2/9-25). W przypadku R. M. żadną zaś miarą tymczasowego aresztowania nie sposób uznać za niewątpliwie niesłuszne, a tylko takie uprawnia do ubiegania się o odszkodowanie / zadośćuczynienie. W realiach sprawy wątpliwe zresztą w stopniu oczywistym jest również i to, że skazany będąc pozbawionym wolności doznał cierpień psychicznych i fizycznych. Twierdzenia wnioskodawcy w tym względzie jawią się jako przerysowane, a tym samym mają walor li tylko taktyczny. Jako niedorzeczny jawi się przy tym argument jego pełnomocnika wyrażony we wniosku, jakoby to wskutek zastosowanego tymczasowego aresztowania wnioskodawca „nie mógł korzystać z przerw w odbywaniu kary”, jeśli zważyć, że to właśnie z powodu niepowrotu z przerwy w karze wnioskodawca był poszukiwany przez okres ponad roku (został zatrzymany dopiero 10.08.2010r.) i następnie za to skazany – wyrokiem Sądu Rejonowego w Gorzowie Wlkp. z dnia 1 marca 2011r., sygn. II K 2125/10 – na karę 4 miesięcy pozbawienia wolności, a co praktycznie wyklucza możliwość uznania, że zastosowane do niego tymczasowe aresztowanie było w najmniejszym choćby stopniu niewątpliwie niesłuszne. Powyższe w konsekwencji czyni wywiedzioną apelację oczywiście niesłuszną. W sprawie nie sposób bowiem mówić tak o błędzie w ustaleniach faktycznych jak i o obrazie art. 552 § 4 k.p.k. w zw. z art. 552 § 1 k.p.k.

Tak argumentując Sąd Apelacyjny – działając na zasadzie art. 437 § 1 k.p.k. i nie znajdując podstaw do uwzględnienia wywiedzionej apelacji – wyrok Sądu Okręgowego w Gorzowie Wlkp. z dnia 14 maja 2012r., sygn. II Ko 206/12 utrzymał w mocy, uznając przy tym wywiedzioną apelację jako oczywiście bezzasadną.

O wydatkach postępowania odwoławczego orzeczono po myśli art. 554 § 2 k.p.k.

Bogumiła Metecka-Draus Andrzej Olszewski Andrzej Mania